

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 7.

Extraordinair Session.

4de Møde.

Lørdagen den 18de August.

(Fortf.)

Grundtvig (fortf.): Selv om det paatænkte Rigsraad blev i Sammensætningen til noget ganske Andet, end hvad dette selvgjorte Rigsraad hidtil har været og synes at skulle blive til, blev til noget Andet end til en blot Skygge af Geheimstatsraadet, saa maatte det dog aabenbart udrustes med en ganske anden Frihed og Myndighed for at kunne sætte et ødselt eller for fremmede Interesser indtaget Ministerium selv de allernødvendigste Stranker; thi hvad nytter det, at Rigsraadet kan forkaste ethvert Regjeringsforslag enten til ordentlige eller overordentlige Udgifter, naar dog hverken Rigsraadet kan forandre Noget i Forslaget eller selv stille et andet; thi nu behøver Ministeriet jo fremfor Alt i alle Pengesager kun med lidt Snildhed at sammenblande det Overflødige med det Nødvendige, saa vil Rigsraadet, som ikke kan forsvare at forkaste det Hele, nødes til at antage det. Man kan jo nok sige, at dette vilde være uredeligt af Ministeriet, og at uredelige Ministre kan man aldrig tage sig iagt for; men deels er som sagt politisk Redelighed en meget tvivlsom Ting, deels nytter det visse ikke i en Berden, der er saa fuld af Uredelighed som vor, at regne paa den allerstængeste Redelighed netop hos dem, der allersnarest kunde fristes til at see igjennem Fingre med sig selv, og endelig maa den Sætning, at man ikke kan tage sig iagt for uredelige Ministre, for at være sand, forstaaes saaledes, at man aldrig nok som kan tage sig iagt, netop saaledes, som vi

i det daglige huuslige Liv forstaae den tilsvarende Sætning, at man aldrig kan tage sig iagt for utroet Tjenestefolk; thi det vil jo kun sige, at man aldrig noksom kan tage sig iagt, og aldrig er sikker, hvormeget man end tager sig iagt, men at man dog ikke derfor skal lade Alt staae aabent, man skal ikke, som Sjælslandsfarerne sige, lukke Porten og lade Døren staae aaben.

Jeg kommer nu til den 5te Paragraph, om hvis Betydning der endnu synes at være megen Uklarhed i Thinget, eftersom det er paastaet fra flere Sider, at man efter Regjeringens Forlangende uden videre Betænkning saa hurtigt og saa plat som muligt skulde give sit Samtykke til Grundlovens Indskrænkning til de 4 Paragrapher, og da først betænke, om man ogsaa kan sige Ja til, at den nye Grundlov, som vi have vedtaget istedetfor Danmarks Riges Grundlov af 5te Juni 1849, maa træde i Kraft samtidig med Fællesforfatningen, hvis Bestaaenhed vi ikke raade over. Dette er nu efter min Overbeviisning den fuldstændigste Misforstaaelse, baade af denne Paragraphs Betydning og af vort Kalb, vor danske Borgerpligt, som vi, der udgjøre denne overordentlige Rigsdag, have at opfylde. Vi ere nemlig efter vor gamle Grundlovs § 100 sammenkaldte, ingenlunde for iblinde saa hurtigt som muligt at indskrænke Grundloven til de 4 Paragrapher, men for netop, som den dertil nyvalgte Rigsdag, saa upartisk som muligt endeligen at drøfte det store Grundlovsprogsmaal, og derpaa efter bedste Overbeviisning afgjøre Sagen med vort Ja eller med vort Nei, og fremdeles er det jo klart, at, naar vi have sagt Ja 3die og